

Мамо — віку ти мій,  
Сива птице зозуле,  
Не зозуль, прочини у світанок вікно.  
Пережиті жалі ловлять літо заснуле,  
Пада листя з тополь, як в німому кіно.

Тріпотить серед поля кофтина в горошок,  
Дріботить через гони дощенок горох.  
Із легеньких твоїх павутиночок-зморщок  
Можна виткати смуток на кілька епох.

Відїжджають літа, наче гарби по степу,  
Висне день тягарем по твоєму плечі.  
Налетять журавлі із голодного неба  
І насиплять тобі на дорогу плачів.

По тобі модельєри не шили костюми —  
Тільки труд по тобі, та чекання, та жаль...  
Ти ніде не була далі житньої думи,  
Так чому ж у очах кругосвітня печаль?

Одбулося, пройшло, загубило начало,  
Вдоста горя взяло, наробилось за всіх...  
Біля років моїх ти як доля стояла,  
Я ж невміло стою біля років твоїх.

Мамо — віку ти мій,  
Сива птице зозуле,  
Не зозуль, прочини у світанок вікно.  
Пережиті жалі ловлять літо заснуле,  
Пада листя з тополь, як в німому кіно.

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.